

Arrest

nr. 98 344 van 4 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. MEULEMANS en van advocaat A. DE MEU *loco* advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 januari 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 28 juni 2012 geeft de arts-adviseur een schriftelijk advies ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding betreffende de aandoening van de verzoekers.

1.3 Op 18 juli 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, de beslissing houdende de ongegrondheid van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S(...) A(...) en S(...) M(...), nationaliteit: Armenië

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S(...) A(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 13.06.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : cursus Nederlands) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

1.4 Op 18 juli 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de tweede verzoekster tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van S(...) J(...), attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

S(...) M(...), nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

Uit het administratief dossier blijkt dat ook jegens de eerste verzoeker op 18 juli 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Deze beslissing behoort echter niet tot het voorwerp van het onderhavige beroep, nu de verzoekers slechts over één bevel om het grondgebied te verlaten spreken en zij hierbij verwijzen naar het bevel waarvan sprake in de inventaris van het verzoekschrift, bevel dat tevens als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten betreft enkel de tweede verzoekster.

2. Over de ontvankelijkheid

In een exceptie werpt de verweerder op dat de verzoekers geen belang hebben bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 18 juli 2012 werd getroffen jegens de tweede verzoekster.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

"Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu werpt verzoekster weliswaar de schending op van de artikelen 3 en 6 EVRM, doch uit de bespreking van het enig middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre het eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 18.07.2012.”

De Raad dient vast te stellen dat verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekers op 17 augustus 2010 ontvankelijk heeft verklaard en dat hij bij de eerste thans bestreden beslissing heeft beslist dat de verzoekers in het bezit dienden te worden gesteld van een attest van immatriculatie. De eerste bestreden beslissing specificeert dat ingevolge de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf het attest van immatriculatie van de verzoekers diende te worden ingetrokken. De verzoekers stellen met het onderhavige verzoekschrift tevens een beroep in tegen de beslissing van 18 juli 2012 waarbij hun aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond wordt verklaard. De eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, zal ertoe leiden dat de verzoekers worden teruggeplaatst in hun vroegere toestand en dat zij dus in het bezit gesteld dienen te worden van een attest van immatriculatie. In dat geval kan niet gesteld worden dat tweede verzoekster nog onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou vallen en dat er op verweerder een verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van de verweerder laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de verzoekers geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheids, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de Europese Richtlijn 2004/83/EG. Uit de verdere uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en lichten het middel als volgt verder toe:

“Aangezien de Raad zich weliswaar niet in de plaats kan stellen van de overheid maar zij wel in de uitoefening van haar wettelijk toezicht kan nakijken of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Zie RvS 7 november 2001, nr. 101 624.

Dat immers uit de bestreden beslissing blijkt dat de arts-adviseur besluit dat verzoeker volgende medische problemen heeft :

- een cervicothoracale spondilose met ernstige discopathie
- een cerebrale focale atrofie
- erosieve gastroduodenitis
- een gecalcificeerd granduloom thv de rechterlong
- een lesie ter hoogte van nervus radius rechts
- choreo-athetose aan de rechterhand
- een discushernia op niveau C6 - C7
- een posttraumatisch stressyndroom (PTSS).

Dat meer nog uitdrukkelijk wordt gesteld door de adviserend geneesheer : “Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, maar wordt in dit dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt”

Dat maw de adviserende geneesheer moet toegeven dat de patiënt zich in een specifieke situatie bevindt, nl deze van een 61-jarige persoon met een niet onbelangrijk aantal medische complicaties.

Dat dr. Tillemans zelfs spreekt van een medische situatie die "ernstig is "

Dat nochtans de adviserende geneesheer in strijd hiermee stelt "Kennelijk laat dit medische dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM' terwijl deze problematiek, indien zulks correct is, quod non, had dienen behandeld te worden in de ontvankelijkheidsfase conform artikel van artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter § 3, 3°;

Dat door deze fase van ontvankelijkheid te aanvaarden thans niet meer kan gesteld worden dat het medische dossier niet toelaat de graad van ernst vast te stellen

Dat inzake de inhoud van de motivering niet correct is en er zeker geen appreciatievergissingen of onredelijke appreciatie mogelijk mag zijn van de gegevens in het dossier.

zie R.v.St. nr; 53 199, 10 mei 1999, BS. 57531, 16 januari 1996;

Dat maw de beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden nu DVZ aan de hand van de haar ter beschikking gestelde gegevens niet tot een juiste rechtsvinding is gekomen daar het advies in strijd is met de vaststellingen en zelfs in strijd met artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter § 3, 3°;

Dat het redelijkheidsbeginsel/vertrouwensbeginsel hierdoor tevens wordt geschonden nu elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst deze elementen voldoende had gevonden om te oordelen dat eerste verzoeker in het land van herkomst geen menswaardige behandeling zal kunnen bekomen zodat in elk geval het risico bestaat van gevaar voor zijn leven.

Dat uit de voorgebrachte stukken en het duidelijk attest van de behandelende arts (zie kopij stuk 3) ook blijkt dat het absoluut noodzakelijk is, wegens afwezigheid van behandelingsmogelijkheden in Armenië, dat verzoeker verder in België in behandeling blijft.

Dat de adviserende arts in zijn advies zelfs moet toegeven dat uit de oudere medische attesten blijkt dat er sprake is van hulpbehoefendheid (mantelzorg) hetgeen inderdaad voorlopig ingevolge de huidige behandeling in België, die volgens de behandelende arts niet MAG onderbroken worden, onder controle is zodat er ten onrechte in het advies wordt gesteld dat er geen nood is aan mantelzorg lpv toe te voegen "NU" geen nood is aan ...

Dat maw wel degelijk sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze behandeling niet beschikbaar is in Armenië zodat bij terugkeer de huidige behandeling wordt onderbroken en verzoeker terug op mantelzorg in aangewezenen met risico op zelfdoding.

Dat inderdaad de medische problematieken samen kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden,

Dat het algemeen geweten is dat de medische uitrusting in Armenië is verouderd of, in het geval van radiotherapie, in grote mate niet beschikbaar, nucleaire geneeskunde (bijvoorbeeld brachytherapie) is nagenoeg totaal afwezig.

Aangezien meer nog : de adviserende arts heeft nagelaten te kijken of de medicatie wel toegankelijk is voor eerste verzoeker.

Dat nochtans in de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet wordt gesteld : "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager"

Zie Gedr. St. Kamer, 2005 -06, nr. 2478/001,35

Dat gelet op het zeer lage looninkomen van verzoeker die gehandicapt is en zelfs zijn rechterhand niet kan gebruiken en de kostprijs van de medicatie het totaal onmogelijk is om een adequate behandeling te bekomen.

Dat immers een maand medicatie het dubbel tot drie dubbel aan kostprijs van het loon bedraagt !

Dat ook rekening dient gehouden te worden met de leeftijd van verzoekers.

Aangezien o.m. reeds werd beslist door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel op 14 april 2003: "Ingevolge de slechte gezondheid waarin de verzoekende partij verkeert, ...zij door haar medische toestand niet langer zelf in haar eigen onderhoud kan voorzien en zij in het land van herkomst niet kan terugvallen op een adequate geneeskundige verzorging, vormt de stopzetting van haar recht tot verblijf in België een situatie die valt onder art. 3 van het EVRM

Zie Tijdschrift Vreemdelingenrecht, 2003, blz 166) (A.R. 03/88/C);

Dat derhalve de beslissing van DVZ kennelijk onvoldoende gemotiveerd is zodat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden;

Zie RVV 9 november 2011 inzake nr. 69 775 nr. RvV 78 150 /II Zie RvSt nr 166 820 dd 17 januari 2007

Dat de informatie die thans voorligt trouwens beschikbaar was voor de adviserende arts en ook blijkt uit de bevindingen van de behandelende geneesheer.

Dat, minstens, in afwachting van verder onderzoek omtrent de toegankelijkheid van de behandeling en controles door de adviserende arts en de informatie van verzoekers omtrent de beschikbaarheid de bestreden beslissing dient geschorst te worden.

Dat in elk geval DVZ niet kan stellen dat de gegevens waarvan zij kennis krijgt voor haar nieuwe elementen betreffen daar, wanneer zij conform artikel 9ter zorgvuldig had laten nagaan, of adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is zij ook over deze informatie had dienen te beschikken.

Om deze redenen behage het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Akte te verlenen van de neerlegging van huidig verzoekschrift,

Het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen, ondergeschikt verzoeker de kans te geven om zich in regel te stellen.

de bovenvermelde beslissing van DVZ te vernietigen, minstens te schorsen in afwachting van verder onderzoek in opdracht van DVZ naar de beschikbaarheid, maar zeker naar de toegankelijkheid van de medicatie, behandeling en noodzakelijke controles”.

3.2 De verweerder citeert de bestreden beslissing en de toepasselijke wetsbepalingen en repliceert als volgt:

“Repliek op verzoekers hun enig middel tot nietigverklaring.

In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 52 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- het rechtszekerheidsbeginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;
- de artikelen 3 en 6 EVRM;
- de richtlijn 2004/83/EG.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekers in de toelichting van het enig middel in gebreke blijven in te gaan op verschillende van de nochtans door hen opgeworpen schendingen, met name van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG en de artikelen 3 en 6 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. ni. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, AIT, Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, AIT, R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...) Deze overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat zijn medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Verzoekers houden voor dat het onaanvaardbaar is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond heeft verklaard, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat na grondig en zorgvuldig onderzoek werd vastgesteld dat het medisch dossier van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat diens medische problematiek beantwoordt aan de graad van ernst, zoals vereist door artikel 3 EVRM. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt bovendien duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat de door verzoekers aangevoerde aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit verzoekers zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekers leveren voorts kritiek op het feit dat door de arts-adviseur, noch door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de noodzakelijk geachte behandeling in het land van herkomst.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun kritiek niet kan worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat een tweeledig onderzoek dient te worden gevoerd.

Ten eerste dient te worden aangetoond of de aanvrager lijdt aan een ernstige ziekte. Ten tweede moet worden nagegaan of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

3.4. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat het onderzoek tweeledig is. Ten eerste dient te worden aangetoond dat de aanvrager lijdt aan een ziekte en ten tweede dient te worden aangetoond dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van verblijf. De ziekte moet aldus voldoende ernstig zijn en een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit wanneer er geen behandeling mogelijk is, (...) Met zijn betoog dat hij al jaren in België woont en geen enkele band meer heeft met Ghana waar hij onmogelijk behandeling kan krijgen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat het risico in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan bevestigd worden zodat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. " (R.v.V. nr. 81 050 van 11 mei 2012)

De vraag of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst wordt dan ook noodzakelijk voorafgegaan door de vraag of de betrokkene op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt. Indien de vreemdeling immers niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt, stelt zich de vraag naar de behandeling in het land van herkomst niet langens nu er immers geen ziekte is in de zin van artikel 9ter §1 waarvoor de behandelingsmogelijkheden moeten worden nagegaan.

De verwerende partij laat gelden dat uit het voorgaande blijkt dat het in casu niet gaat om een levensbedreigende ziekte, in de zin van artikel 3 EVRM. Dienvolgens kan worden vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf, "Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft " (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

De verwerende partij verwijst voor de volledigheid naar de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waaruit blijkt dat aan de in artikel 9ter §1 van de wet omschreven ziekte een inhoud dient te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM, zoals door de arts-adviseur geheel terecht werd gedaan.

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval' rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. "

Alsook:(...)wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te

maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. ”

Of nog: ‘Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. ”

Voor zoveel als nodig laat verwerende partij gelden dat, en dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m., RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012, nr. 73.031 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de arts-adviseur in casu de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen diende te onderzoeken, gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de voorgehouden aandoeningen niet konden worden weerhouden als ernstige ziektes in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

“Er wordt in tegendeel vastgesteld dat het ziektebeeld van bij de aanvraag niet duidelijk was en dat verzoeker geen verdere informatie met betrekking tot zijn klachten heeft aangebracht die zijn medische problematiek nader zou kunnen definiëren; dit ondanks het feit dat dit gelet op het tijdsverloop de diagnose reeds beschikbaar zou moeten zijn. Het is op deze grond dat de ambtenaar-geneesheer besluit dat hij de noodzaak aan een medische behandeling niet kan bevestigen. noch de beschikbaarheid ervan kan beoordelen in het land van herkomst. (...)Het komt immers aan de verzoekende partij toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te actualiseren en zelf initiatief te ondernemen om de nodige medische attesten bij te brengen die de diagnose kunnen bevestigen. Verzoeker is derhalve zelf onzorgvuldig geweest door zijn aanvraag niet afdoende te staven. ” (R.v.V. nr. 81 578 van 23 mei 2012)

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat de door verzoekers aangevoerde aandoeningen niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

“De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn medisch advies van 22 november 2011 dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. Derhalve blijkt niet dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of blijkt niet dat verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekende partij gewoonlijk verblijft Er is dan ook geen bewijs geleverd dat een terugkeer naar het land van herkomst of waar verzoekende partij gewoonlijk verblijft een inbreuk zou vormen op de Europese Richtlijn 2004/83/EG of artikel 3 EVRM.”

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 De verzoekers menen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing kennelijk onvoldoende is en dat de materiële motiveringsplicht is geschonden aangezien deze beslissing steunt op het medisch advies van de arts-adviseur waarbij deze nagelaten heeft te onderzoeken of er een behandeling beschikbaar is in Armenië en of de medicatie voor de eerste verzoeker wel toegankelijk is. De verzoekers wijzen erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd bevonden en dat de verweerder conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet zorgvuldig had moeten nagaan of een adequate behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Zij voeren tevens aan dat uit de memorie van toelichting bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De eerste bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)
§ 6 (...)
§ 7 (...)."

De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 17 augustus 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat deze aanvraag met de eerste bestreden beslissing uiteindelijk ongegrond wordt verklaard. Er werd dus *in casu* geen toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient de verweerder, met name de arts-adviseur, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek, na te gaan of de ziekte waaraan de eerste verzoeker lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name of *"deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan gesteld worden dat deze bepaling van toepassing is op drie soorten ziekten:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 28 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van de eerste verzoeker. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Dit advies werd aan de eerste verzoeker onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht. Het advies maakt derhalve deel uit van de motivering van de eerste thans bestreden beslissing en luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.01.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Beëdigde vertalingen in het Engels van Armeense en Griekse medische verslagen (05/05/1995, 31/03/2006, 20/06/2006, 04/12/2006, 06/12/2006) waaruit blijkt dat betrokkene hulpbehoevend is. Het radiologisch onderzoek (met contrast) van de cervicale wervelzuil is normaal. Er zijn geen bijzonderheden te weerhouden uit het neurofysiologisch onderzoek van de bovenste ledematen. Beperkte afwijkingen te weerhouden bij een neurologisch onderzoek van de rechterarm. De betrokkene heeft een gecalcificeerd granuloom t.h.v. de rechterlong, een lesie ter hoogte van nervus radius rechts en choreo-athetose aan de rechterhand;*
- *Medisch attest (d.d. 18/12/2009) ingevuld door dr. R., huisarts, waaruit discushernia op niveau C6-C7 blijkt. De voorziene behandelingstermijn voor de revalidatie is 3 maanden;*
- *Doorverwijzing (d.d. zonder datum) voor een cardiovasculaire controle, opgemaakt door dr. R.;*
- *Medische getuigschriften (d.d. 21/03/2010, 28/01/2012 en 4/6/2012) ingevuld door dr. E., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) heeft, cerebrale focale atrofie en chronische sinusitis. Verder is er ook refluxoesofagitis en erosieve gastroduodenitis. Behandelingstermijn van meer dan een jaar. Verder heeft betrokkene ook cervicothoracale spondilose met ernstige discopathie;*
- *Verslagen (d.d. 10/11/2010 en 22/02/2011) van consultaties bij dr. L., neuroloog, waaruit blijkt dat er geen medullaire compressie is, noch een hersenletsel te weerhouden valt met betrekking tot de bemoeilijkte Mine handmotoriek rechts;*
- *Medische getuigschrift en (d.d. 14/12/2010, 05/04/2011, 05/07/2011, 18/10/2011 en 21/02/2012) ingevuld door dr. T., waaruit blijkt dat betrokkene een dystonie heeft en spraakmoeilijkheden evenals maagulcera en een depressieve stemming;*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 61-jarige man verscheidene medische problematieken heeft zoals o.a. een dystonie ter hoogte van de rechterarm, een PTSS, refluxoesofagitis en gastroduodenitis. Hij wordt hiervoor behandeld met Myolastan, Biofenac, Dafalgan Forte, Becozyme, Sipralaxa, Xanax, Mana en Coveram. Verder krijgt hij regelmatig botoxinfiltraties.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is

ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.

De in oude attesten vermelde hulpbehoefendheid wordt niet langer vermeld in de meeste recente documenten. Dit weerhouden we niet als actueel. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat *“uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Uit het voorgelegd medische dossier kan niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarnaar de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, blijkt echter dat niet effectief werd nagegaan of de ziekte van de eerste verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De arts-adviseur oordeelt immers *“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is. Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”* zonder dat echter wordt nagegaan of er een adequate behandeling is voor de aandoening van de eerste verzoeker in diens land van herkomst of gewoonlijk verblijf.

De verweerder betoogt in zijn nota dat in die gevallen waar een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt, er ook geen nood is om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst na te gaan. De verweerder laat gelden dat het *in casu* niet gaat om een levensbedreigende ziekte in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat dienvolgens kan vastgesteld worden dat de verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De Raad stelt vast dat de argumentatie die de verweerder in de nota met opmerkingen aanbrengt, niet is opgenomen in de bestreden beslissing zelf noch in het advies van de arts-adviseur dat deel uitmaakt van de motivering van deze beslissing. Uit de bestreden beslissing en dit advies kan geenszins worden afgeleid dat de arts-adviseur het in weerwil van het bepaalde in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, niet nodig vond om een onderzoek te verrichten naar de *“de mogelijkheden van en (...) de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”* aangezien wordt vastgesteld dat de verzoeker geen levensbedreigende ziekte heeft. Dergelijke *a posteriori* gegeven motivering kan door de Raad niet in aanmerking genomen worden bij de uitoefening van het wettigheidscontrole op de bestreden beslissing.

De verweerder verwijst in de nota eveneens naar de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet die inzake de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waaruit zou blijken dat de in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet omschreven ziekte een inhoud moet worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals door de arts-adviseur terecht heeft gedaan.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt inderdaad dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De bewoordingen “*reëel risico*” en “*een onmenselijke of vernederende behandeling*” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen *ressorteren* “*the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost*” (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige medische aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “*zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

De verweerder kan te dezen niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en de voorbereidende werken in verband met artikel 9ter van de vreemdelingenwet en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in rechtspraak van het EHRM – d.w.z. dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk drie verschillende situaties voorziet waarin een vreemdeling die zijn identiteit aantoonst een aanvraag kan indienen om machtiging tot verblijf. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet daarenboven expliciet dat in de gegrondheidsfase van het onderzoek – *quod in casu* - inzake deze verblijfsaanvraag “*de beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft (...)*”. Uit artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus geenszins dat de arts-adviseur zich bij zijn onderzoek kan beperken tot het beoordelen van het “*graad van ernst*” van de ziekte, zoals de verweerder ten onrechte lijkt aan te geven door erop te wijzen dat geen onderzoek nodig is naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst wanneer wordt vastgesteld dat de betrokkene niet lijdt aan een levensbedreigende aandoening.

Er werd in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of de eerste verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de eerste bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste en tweede situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de eerste bestreden beslissing bovendien niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd.

De eerste bestreden beslissing is dan ook genomen met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens werden de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, geschonden.

De rechtspraak waarnaar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

3.4. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.5. Uit de redactie van de tweede bestreden beslissing, dit is het op 18 juli 2012 jegens de tweede verzoekster getroffen bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat dit bevel is afgeleverd in navolging van de eerste bestreden beslissing. De aanhef van het bestreden bevel vermeldt met name uitdrukkelijk het volgende: “*in uitvoering van de beslissing van S(...) J(...), attaché, gemachtigde van de staatssecretaris, wordt aan de persoon die verklaart te heten S(...) M(...), (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten: (...)*”. Het blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat dit bevel op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, is getroffen als de eerste bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing werd dan ook duidelijk genomen als gevolg van de eerste thans bestreden beslissing. Als gevolg van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal de tweede verzoekster zich bovendien terug bevinden in haar rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste thans bestreden beslissing. Zij valt dan terug onder de geldigheid van het attest van immatriculatie, dat haar werd afgeleverd ter uitvoering van de beslissing van 17 augustus 2010 waarbij de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. De tweede bestreden beslissing verliest bijgevolg haar rechtsgrond. Ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer past het dan ook om het bevel om het

grondgebied te verlaten van 18 juli 2012, getroffen ten aanzien van de tweede verzoekster, samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van 18 juli 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen ten aanzien van S(...) M(...), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE